

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2019, declarat de avocatul Mîrzîncu Aurel în numele inculpatului

Codreanu Grigore XXXXX, născut la XXXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX, bd. XXXXX, XXXXX, ap. XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 11.09.2018 - 05.12.2018,
instanța de apel: 09.01.2019 - 12.02.2019,
instanța de recurs: 05.04.2019 - 25.06.2019.
instanța de apel: 31.07.2019 - 02.10.2019
instanța de recurs: 02.12.2019 - 15.01.2020.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 05 decembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Codreanu Grigore a fost condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, la 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea, distribuirea substanțelor narcotice, psihotrope sau analoagelor lor pe un termen de 5 ani.

În conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

Cerința acuzatorului cu privire la compensarea de către inculpat a cheltuielilor judiciare suportate de stat în sumă de 1680 lei, a fost respinsă.

2. Instanța de fond a constatat că, la 12.06.2018, în jurul orei 15⁰⁰, inculpatul Codreanu G., aflându-se pe str. XXXXX, XXXXX, intenționat, în mod ilegal, în scopuri personale și fără scop de înstrăinare, a procurat și a păstrat la sine cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201 cu aspect de masă vegetală uscată și mărunțită de culoare galben-cafenie ambalată într-un pachet de polimer de tip zip lock, cu masa totală de 0,644 g, ce reprezintă cantități mari conform Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2006 (poziția 193), pe care l-a transportat până în curtea blocului din str. XXXXX, unde la 13.06.2018, ora 00¹⁰, a fost depistat și ridicat de la inculpat de către echipajul de reacționare operativă al BRO a DP XXXXX, iar potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. XXXXX din 13.07.2018 constituie analog al substanței MDMA(N)-2201/5F-AMB inclusă în Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora supuse controlului, face parte din grupul pendant al cannabinoidului sintetic ce nu are utilitate terapeutică, reprezintă o substanță periculoasă pentru viață și integritatea fizică și mentală a omului, se atribuie la categoria substanțelor stupefiante, iar cantitatea lor constituie proporții deosebit de mari, conform Listei nr. 2 din același act normativ.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate la faza de urmărire penală, pe care el le-a acceptat și i-a încadrat acțiunile în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, ca procurarea, păstrarea, transportarea ilegală analogilor drogurilor, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.

Totodată, instanța a statuat că legiuitorul a prevăzut obligația condamnatului de a suporta cheltuielile judiciare, sau trecerea lor în contul statului.

Deoarece statul suportă cheltuielile în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală, care este obligația pozitivă a statului, iar legea nu reglementează că statul beneficiază de compensarea cheltuielilor suportate la constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală, fiind imposibilă altfel încadrarea faptei de păstrare a etnobotanicelor în norma penală în lipsa unei constatări științifice, urmează a fi respinsă cerința acuzatorului de stat cu privire la compensarea de către inculpat a cheltuielilor suportate de stat la întocmirea raportului de constatare tehnico- științific în sumă de 1680 lei, ori, raportul în cauză este necesar, obligatoriu pentru desfășurarea urmăririi penale, calificarea infracțiunii și judecării cauzei.

La fel, până la finisarea cercetării judecătorești acuzatorul de stat nu a înaintat o acțiune civilă cu respectarea exigențelor legale, asupra cărora să se expună părțile, iar în dezbateri părțile nu sunt în drept să facă trimiteri decât la probele și circumstanțele cercetate în ședința de judecată din care considerente,

după finisarea cercetării judecătorești acțiunea civilă poate fi înaintată doar într-un proces civil, în procedura contencioasă.

3. Procuror în Procuratura XXXXX, oficiul Ciocana, Vatavu Diana, a declarat apel solicitând casarea sentinței în partea soluției privind cheltuielile judiciare și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea din contul lui Codreanu Grigore în beneficiul statului a sumei de 1680 lei.

Apelanta a invocat că, conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sânt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, conform prevederilor art. 229 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului și instanța poate elibera de aceste cheltuieli, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoane ar care se află la întreținerea lor.

Cheltuielile pentru efectuarea expertizei judiciare la caz sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale întru acumularea probatoriului necesar și că acestea sunt trecute, de fapt, în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama inculpatului, or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, care are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit. Ori, într-o situație contrară, acest principiu nu-și mai are valoarea.

5. Procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că, legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

6. Potrivit deciziei Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 iunie 2019, recursul ordinar a fost admis, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că, la soluționarea chestiunii cu privire la încasarea sau neîncasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate la efectuarea expertizei, instanța de apel nu a ținut cont de:

- dispozițiile art. 227 alin. (1), (2) pct. 5) Cod de procedură penală, care stipulează că cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală;

- în prezenta cauză penală, a fost dispusă efectuarea acțiunilor procesuale, fiind întocmit raportul de constatare tehnico-științifică nr. XXXXX din 13.07.2018, pentru care a fost achitată suma de 1680 lei;

- art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală care prevede că, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. (2) Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare;

- art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata

cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Deci, această instanță a dispus menținerea sentinței prin care a fost respinsă cerința înaintată de procuror, privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 1680 lei, cu titlu de cheltuieli pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, inculpatul fiind eliberat total de la plata acestora, fără a indica, a motiva și a face careva referire la faptul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală.

7. Potrivit deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău 02 octombrie 2019, apelul a fost admis, casată sentința în partea soluționării chestiunii cheltuielilor judiciare și pronunțată o nouă hotărâre.

De la inculpatul Codreanu Grigore s-a încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1680 lei.

Instanța de apel a statuat că, la etapa urmăririi penale, a fost întocmit raportul de Constatare tehnico – științifică nr. XXXXX din 13.07.2018, care a costat 1680 de lei.

Potrivit art. 227 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali.

Conform art. 229 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.

Astfel, prin prisma art. 227 alin. (2) pct. 1) și 229 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, dat fiind că s-a stabilit cu certitudine că, inculpatul Codreanu G. este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, iar pentru a stabili acest fapt a fost necesară efectuarea unor expertize specializate, costul cărora este justificat și probat, instanța de apel a conchis de a admite cerința acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare, fiind încasată de la ultimul în beneficiul statului a sumei de 1680 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nr. XXXXX din 13.07.2018.

Ori, potrivit art. 227 alin. (2) pct. 5) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Drept urmare, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate de către inculpat, chiar dacă expertiza a fost ordonată de către organul de urmărire

penală, aceasta fiind o acțiune procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării, dar în același timp reprezintă niște acțiuni care sunt generate de comportamentul ilegal al inculpatului.

8. Avocata Mîrzîncu Aurelia a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurenta a invocat că, potrivit art. 142 alin. (1) Cod de procedură penală, expertiza se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală sunt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei, de către organul de urmărire penală.

Dispozițiile alin. (3) art. 75 din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, din 14.04.2016 expres stabilește că în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat.

Inculpatul nu a solicitat personal numirea și efectuare raportului de constatare tehnico-științifică, aceasta a fost solicitată de organul de urmărire penală în vederea administrării probelor. Urmare cheltuielii de efectuare a expertizei urmează să fie achitate din bugetul de stat fapt reiterat în art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală.

Prin urmare, instanța de apel nu a respectat întocmai principiile de bază care reglementează desfășurarea unui proces penal echitabil, astfel, ilegal dispunând admiterea solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 pct. 4), 6) Cod de procedură penală.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este bazat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 4) și 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri de drept pentru recursul ordinar - judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice

dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 8. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanțelor că judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 8. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut în aspectul dat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total

sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, a statuat că, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, iar pentru a stabili acest fapt a fost necesară efectuarea unor expertize specializate, costul cărora este justificat și probat, acestea urmând a fi încasate din contul inculpatului în beneficiul statului cu titlu de cheltuieli judiciare, nefiind constatate temeieri pentru a-l elibera de plata lor.

Mai mult, recursul ordinar al avocatului, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. - 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția în latura cheltuielilor judiciare, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Mîrzîncu Aurel împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2019, în privința inculpatului Codreanu Grigore XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 februarie 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun